

Heilige beleving

(preek ivm veertigdagenproject Thuis in Gods huis – week 2)

*Liturgie zondagmorgen 4 september 2011
te Hardinxveld-Giessendam:*

Themalied couplet 1+2
 Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (trinitarisch)
 Gezang 141:2,3
 Lezing van Gods wet (Deut.5/6:4-5)
 Psalm 128:1 (schoollied v/d week)
 Gebed
 Kindermoment
 E&R 313
 Lezen: Psalm 103
 Gezang 158
 Tekst: Zondag 47 HC
 Verkondiging
 Moment van aanbidding:
 - Psalm 146:1,3,8
 - Gezang 148
 - Gezang 165
 - Opwekking 407 (staande)
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Liedboek 21:1,5,7
 Zegen van God (Num.6)

Gemeente van Christus,

Psalm 103 is een psalm die je raakt.

En dat is maar niet toevallig: het één raakt je, het ander niet...

Nee, de psalm *is er ook op uit* om je te raken.

Het is het grote kader van alles wat er wordt gezegd.

Hoor maar de eerste regel, en ook weer de allerlaatste:

prijs de HEER, *mijn ziel*.

Nou, mijn 'ziel', dat is mijn diepste zijn.

Alles wat binnenin mij is wordt hier aangesproken.

Heel je gevoelsleven wil dus worden aangeraakt.

Zoals je ook merkt wanneer je deze psalm zingt.
Allerlei snaren beginnen opeens te trillen.
Pure beleving!

Maar het gaat in Psalm 103 wel om *heilige* beleving.
Kijk, gevoel is vandaag de dag erg belangrijk.
Maar het wordt als je niet oppast ook zomaar de norm.
Als ik me er maar goed bij voel...
Het voelt goed, dus het *is* goed...
Nee, leren we vanmorgen van Psalm 103:
prijs de HEER, mijn ziel!
Hij alleen kan je hart vervullen,
Hij alleen is een blijvende weldaad voor je ziel.

En daarin sluit het thema voor week 2 ook naadloos aan bij week 1.
Daarin leerden we immers omhoog kijken.
Zelfs tot je er een stijve nek van krijgt... ☺
Nou, in week 2 ontdekken we dat juist *dát* heel veel met je wil doen.
Als we ons samen richten op de HEER, onze Vader in de hemel,
ja dan gaan alle snaren in onze ziel pas goed trillen.
Dan gebeurt er wat in je diepste zijn.

Vandaar dat dat ook het eerste is wat de Here Jezus ons leert,
in de omgang met God.
Zet nou niet jezelf voorop, maar Gods heilige Naam.
Vader, geef dat alles wat binnenin mij is *dáárop* wordt gericht.
Beleving dus,
maar dan wel *heilige* beleving.
Beleving waarin het gaat om God, en God alleen.

*

Waarom is dat dan zo belangrijk voor ons?

Je kunt God toch ook wel dienen zónder dat het wat met je doet?

Ja, natuurlijk kan dat.

Maar dat is geen leven. Diep van binnen ga je namelijk dood.

Denk maar aan die oudste zoon in de gelijkenis.

Je werkt voor je Vader, en je doet het met inzet van al je krachten.

Maar je hebt geen hart voor Hem.

En dus ben je ook niet echt *thuis in Gods huis*.

Dat zie je ook: daar waar die Vader vol van is, en een feest voor geeft, daar blijft de zoon liever buiten.

Terwijl die Vader juist wil dat je binnen komt.

Niet maar letterlijk, maar dat je blij wordt *met Hem*, en *door Hem*.

Dat je zielsveel van de HERE houdt. (Deut.6:5)

Omdat Hij echt de enige is die je echt gelukkig maakt. (Deut.6:4)

Leven met U, nee niets is er beter!

En natuurlijk, dat maak je nog lang niet altijd mee.

Je haakt zelfs zomaar af, wanneer het op die manier wordt gezegd.

Het zal wel, maar ik merk het niet, ik voel dat zo niet.

Nee, en dat vindt de HEER dus ook heel erg voor je.

Want ook al voel je het niet,

feit blijft dat er geen beter leven is dan bij Hem.

Dus, zegt Jezus, maak dat dan tot gebedspunt nummer 1.

Dat je Vader in de hemel echt leert kennen zoals Hij is.

En dat Hij daardoor steeds meer gaat betekenen voor je zoals Hij is.

Dat je Hem glansrijk ziet stralen in alles wat Hij doet.

Dat je er verrukt door raakt, ontroerd, diep onder de indruk.

Bid er maar om dat Vader je dat geeft, meer dan wát anders ook maar.

je ziel zal namelijk altijd onrustig blijven

totdat -ie rust vindt in God.

Want dan ontdek je dat Hij inderdaad HEER is.
Dat betekent: God die er zijn zal, wat er ook gebeurt.
God op wie ik rekenen kan.
En die mij werkelijk álles geven wil. En zal.
'Mijn jongen,' zegt Vader tegen jou, of ook 'Meisje toch...
jij bent toch altijd bij mij – thuis in Mijn huis...
en alles wat van mij is, is van jou...' (Luc.15:31)
Mijn almacht... Mijn wijsheid...
Mijn goedheid...
Mijn gerechtigheid...
Mijn barmhartigheid...
Mijn waarheid...
Het is allemaal van jou, en vóór jou. Zie je dat wel?!

Ja, zagezegd zijn het grote woorden.
Woorden waardoor menig oudere onder ons meteen wordt geraakt.
Maar die voor wie jonger is zomaar nogal bombastisch overkomen...
Het mooie van Psalm 103 is dan dat het jong en oud hierin verbindt.
Want die grote woorden, over die heilige Naam van God,
ze worden één voor één doorvertaald naar je ziel.
Dat doet dus niks af van Gods grootheid.
Maar het brengt al die indrukwekkende eigenschappen van Hem
dichtbij ons diepste zijn, zodat het ook écht indruk maakt,
op oud én jong, ja op ons allemaal.

Omdat die enorm grote God met jou en mij verbonden wil zijn.
Mijn jongen... meisje toch... Alles wat van mij is is voor jou, zie je dat wel?
Ik wil het je graag léren zien, bid er maar om.
Heilige beleving.
Beleving waarin Mijn grootheid steeds meer jouw en uw hart vervult.

*

Ja, maar hoe werkt dat dan?

Psalm 103 leert je om doelbewust die ziel te zoeken.

Anders kun je die ziel immers nooit opwekken om God te prijzen.

Dan moet je eerst kijken: waar zit die ziel dan precies?

En dat betekent heel gewoon: waar zit jijzélf?

Hoe voel je je? Wat leeft er binnenin je? Wat houdt je bezig?

Je ziel, dat is de plek waar het pijn doet, waar boosheid zit, verdriet, angst, onzekerheid, blijdschap ook, een heel fijn gevoel...

Nou, dat... dat nu niet wegstoppen, zodra het gaat over de HERE God.

Maar juist nadrukkelijk opzoeken, en openleggen voor Hem.

Waarom worden we bij een ingrijpende gebeurtenis vaak zo diep geraakt door goede woorden van God?

Omdat je ziel wagenwijd openstaat, vanwege diep verdriet dat je voelt.

En wanneer gaat het fout?

Als we zeggen: ja, we moeten toch weer verder, het leven gaat door.

En een ander haakt af, want voor hem kán het nog niet door.

Beide hebben ongelijk.

Want het leven gaat inderdaad door,

zolang je hier op aarde je laatste adem niet uitblaast.

Maar het kan pas echt door, wanneer je je ziel openhoudt voor God.

De pijn niet weer wegstopt, doet alsof het zo erg toch niet is.

Nee, geef dat wij U *middenin onze gebrokenheid* zien stralen.

Alleen met dat dagelijkse gebed kun je echt verder.

Ja, Vaders Naam zie je ook juist in de gebrokenheid.

Daar waar we niet langer voorbijleven aan de kwetsbaarheid.

Waar we ook niet vergoelijkend doen over onze schuld:

ach, fouten maken we allemaal, en je bedoelde het toch goed, enz...

Waar we ons niet neerleggen bij een gebrek aan liefde van onze partner, er ook niet voor wegvlugten in een ándere relatie...

Waar we ook serieus nemen wanneer ons onrecht aangedaan is.

Je komt het allemaal tegen in Psalm 103...

Maar ook dan: niet langer terugvechten,
of ons er van binnen door laten opvreten.

Nee, bewust stilstaan bij de pijn die het ons doet diep van binnen,
en ermee naar Vader gaan, ons richten op wie Hij is.

Dan komt er ruimte om Gods weldaden *te zien*, niet alleen.

Maar ze ook diep van binnen te gaan *ervaren* als iets weldadigs.

Zo bevrijdend. Zo genezend. Zo heilzaam.

*

Maar wat zit ons in de weg?

Ons verstand soms, merk ik bij mezelf.

Dan maak je het verstandelijk hanteerbaar,
je doet in ieder geval je uiterste best ervoor.

Maar vervolgens blijf je diep van binnen onrustig.

Voel je je eenzaam, leeggezogen, opgejaagd.

Door vooral verstandelijk bezig te zijn, verwaarloos je je ziel.

Ook al ben je veel met God bezig, het geeft je geen rust, en vrede.

Maar ten diepste zit *onze trots* ons in de weg, zie week 1.

Dat ik mezelf heel belangrijk vind. Of onszelf, als kerk.

Kan ik nog kind zijn?

Kan mijn ziel nog als een kind zijn? (Ps.131)

Dat je je de dingen die je onrustig maken loslaat,

dat je het bij Hem neerlegt,

dat je je laat koesteren door God,

dat je je laat troosten door Hem,

in diep verdriet en zelfs bij boosheid diep vanbinnen.

Merk je hoe gauw je je daar tegen verzet?

Nee, dit neem ik niet. Dit is te erg.

Mijn naam staat op het spel...
Mijn naam moet worden geheiligd...

O ja? Maar dan verdwijnt God uit beeld,
dan kan Hij niets meer voor je doen,
ben je aan jezelf overgeleverd,
en geheit vreet het je op, vroeg of laat!

Terwijl juist Góds Naam je in de ruimte zet,
je weer adem doet halen, je hart doet ophalen:
alles wat van Hem is is voor jou.
Hij vergeeft je alle schuld,
hij geneest al je kwalen,
hij redt je leven van de ondergang,
hij kroont je met trouw en liefde,
hij overlaadt je met schoonheid en geluk,
je begint dankzij Hem aan een tweede jeugd!

Merk je hoe diep dit je raakt, als je je trots opgeeft?
Over beleving gesproken. Maar dan wel heilige beleving!
Beleving die je verandert, je *vernieuwt* inderdaad!
Niet door de dingen zelf te doen,
maar juist door stil te staan bij de brokken,
van anderen, van jezelf, van het leven...
juist dan en daar gaat Gods Geest met je aan het werk.

Diep van binnen gebeurt er iets.
Iets wat blijvend is.
En je daarom pas echt blij maakt.
Niet minder dan een begin van de *eeuwige* vreugde.

*

Heel sterk komt dit naar voren bij het avondmaal.
Misschien vind je het daar ook wel het moeilijkst.
Want er worden grote woorden gesproken,
ook over die vreugde inderdaad.
Maar ik voel helemaal niets, als ik daar zit.

Nou, dat kán zijn omdat je teveel focust op je gevoel.
Voel ik al iets, gebeurt er al iets?
En dan gebeurt het juist niet.
Zo werkt dat nu eenmaal.

Maar hoe werkt het dan wél?
Daarvoor wil ik even met u kijken naar artikel 35 NGB.
...(pag.580)

Wat gebeurt er bij het avondmaal?
Pag.580 onderaan: 'Hij *voedt, sterkt en troost* onze arme, verslagen ziel
door ons te eten te geven van zijn lichaam,
en *verkwikt en vernieuwt* haar
door ons te drinken te geven van zijn bloed.'
Je wordt dus gevoed, gesterkt, getroost, verkwikt en vernieuwd...
Niet in je verstand, maar in je ziel!
Diep van binnen kun je er weer tegen, weet je je geliefd.
Eén stukje onbelegd brood, één teugje wijn of druivensap...
maar met een ongekende uitwerking.

Maar gebeurt dat dan vanzelf, als je aan het avondmaal zit?
Nee, kijk maar even ónder de witregel, en dan de 6e regel.
Daar blijkt onze ziel een hand en een mond te hebben...
En die hand en mond van onze ziel, dat is 'het geloof'.
Niet je fixeren op je gevoel, maar op de Here Jezus, vol vertrouwen.

Maar dan wel op de manier van Psalm 103: je ziel openzetten,
in al je kwetsbaarheid, zondigheid, gevoel van verlatenheid of wat dan
ook naar de tafel gaan.

Niet om je daarop blind te staren.

Maar wel om naar Jezus te kijken vanuit die ziel, mét die ziel.

Het echte leven dus niet achterlaten, maar meenemen.

En vooral ook alles wat dat met je dóet.

En vanuit die zielepijn of juist diepe blijdschap of dankbaarheid
je richten op de Naam van de HEER.

Hij vergeeft je alle schuld...

hij geneest al je kwalen...

Afhankelijk van wáár je zit met je ziel zal dit wat met je doen.

Gods Geest gaat met je aan het werk.

Jezus' leven werkt Hij in je uit, juist in die boosheid, die teleurstelling, dat
verdriet, die wanhoop, die blijdschap ook...

Ga dus naar het avondmaal gewoon zoals je bent, nu.

Zoals je je voelt, op dat moment.

Breng zijn weldaden maar bij je pijn, angst, boosheid, teleurstelling...

Misschien ga je dan wel huilen?

Ja, zou zo maar kunnen.

Is niet erg. Je bent thuis. Thuis in Gods huis.

Dat zou zomaar ons grootste barrière kunnen zijn
om werkelijk iets te ervaren bij het avondmaal.

Dat we ons groothouden.

Voor wie? Voor die ander!

Maar je zit er niet voor die ander, je zit er voor God.

En als je je groothoudt,

doen Zijn weldaden weinig of niets met je ziel.

Dat is zonde! Wat heb je dan aan het avondmaal?

Ja maar als die ander ziet dat ik huil... of lach...

wat vindt hij daar dan wel niet van?

Geen idee.

Laat het maar los.

Wie weet wat er dan gebeurt.

Wat er gebeurt ook aan omgang met elkaar.

Want je zit er voor God. Maar je zit er wel samen.

Samen thuis in Gods huis.

Juist gebrokenheid verbindt!!

Laat Gods Geest maar werken, in jouw ziel, in die van de ander.

En waar we het zelf soms zo moeilijk vinden

om verbondenheid te ervaren,

zouden we zomaar verrast kunnen worden

hoe de Geest ons op die manier aan elkaar verbindt.

Laat dat ons belangrijkste gebed zijn, bij de voorbereiding op het HA.

Uw Naam worde geheiligd!

Door mij. Door ons. Diep in onze ziel.

Niet met wat we dóen dus, maar met wie we zijn!

En wat er dankzij Hem allemaal diep van binnen gebeurt.

En vroeg of laat ook naar buiten komt.

*

Psalm 103 is een psalm die je raakt.

En dat is maar niet toevallig: het één raakt je, het ander niet...

Nee, de psalm *is er ook op uit* om je te raken.

Prijs de HEER, *mijn ziel*.

Alles wat binnenin mij is wordt hier aangesproken.

Heel je gevoelsleven wil dus worden aangeraakt.

Pure beleving!

Maar het gaat in Psalm 103 dus wel om *heilige* beleving.

Niet: het voelt goed, dus het *is* goed...

Nee, leren we vanmorgen van Psalm 103:

prijs de HEER, mijn ziel!

Hij alleen kan je hart vervullen,

Hij alleen is een blijvende weldaad voor je ziel.

Het lijkt me daarom mooi om dat dan ook maar meteen toe te passen.

Door nu samen als gemeente de tijd te nemen voor de lof op God.

Een speciaal moment van aanbidding.

Waarin we ons al zingend richten op Gods heilige naam.

Hoe kunnen we de boodschap vanmorgen beter beamen dan zó?

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
2 september 2011